

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-52(3)/14/JS

Warszawa, 22 lipca 2014 r.

DECYZJA DIH-1/56/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 t.j.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy „Wędlinka” Teresa i Jan Kordus Sp.j. z siedzibą w Łodzi od decyzji nr 51/ŻG/2014 Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi z dnia 21 maja 2014 r. (nr akt: ŻG.8361.27.2014), którą wymierzono temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1.213 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście trzynaście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dziesięciu partii wyrobów garmażeryjnych, nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 5 do 7 lutego 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi, zwanego dalej „*Łódzkim WIIH*”, w sklepie firmowym w Łodzi przy ul. Bartoka 69, należącym do przedsiębiorcy „Wędlinka” Teresa i Jan Kordus Sp.j. z siedzibą w Łodzi, zwanego dalej również „*stroną*”, oceniono i zakwestionowano prawidłowość oznakowania dziesięciu partii wyrobów garmażeryjnych o łącznej wartości 1.212,65 zł, wyprodukowanych przez stronę w Zakładzie Produkcyjnym zlokalizowanym w Łodzi przy ul. Lodowej 94, tj:

- 1) ośmiu partii wyrobów garmażeryjnych oferowanych do sprzedaży luzem (bez opakowań) o wartości 833,80 zł deklarowanych jako:
 - zawijasy wołowe w cenie 59,99 zł/kg,
 - polędwiczki wieprzowe z pieczarkami w cenie 49,99 zł/kg,
 - krokiety z mięsem w cenie 15,99 zł/kg,
 - krokiety z kapustą w cenie 15,99 zł/kg,
 - polędwiczki w płatkach w cenie 39,99 zł/kg,
 - bigos domowy w cenie 12,99 zł/kg,

- kapusta zasmażana w cenie 14,99 zł/kg,
- kapusta z grochem w cenie 19,99 zł/kg,

z uwagi na niepodanie, w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom wykazu składników – co stanowiło naruszenie treści § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. z 2014 r., poz. 774 t.j.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”. Ponadto dodatkowo w przypadku jednej partii wyrobu o nazwie „*połędwiczki w płatkach*” nie podano pełnej nazwy wyrobu, co naruszało postanowienia zawarte w § 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanego dalej „*ustawą o bezpieczeństwie żywności*”;

2) dwóch partii wyrobów garmażeryjnych oferowanych do sprzedaży w opakowaniach jednostkowych o wartości 378,85 zł deklarowanych jako:

- galaretką drobiową, oznaczona datą minimalnej trwałości „12.02.14” w cenie 23,99 zł/kg,
- galaretką ozorkową, oznaczona datą minimalnej trwałości „12.02.14” w cenie 34,99 zł/kg

z uwagi na niepodanie ilościowej zawartości składnika występującego w nazwie środka spożywczego wbrew postanowieniom § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie znakowania.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 7 lutego 2014 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.27.2014). Kontrolowany podpisał protokół z załącznikami nie zgłaszając uwag.

Pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r. (znak jw.), Łódzki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia jej, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 t.j.) – zwanego dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. dziesięciu partii wyrobów garmażeryjnych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. W piśmie tym poinformował także o przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Jednocześnie wezwał stronę do złożenia oświadczenia dotyczącego wysokości osiągniętych obrotów w ostatnim roku rozliczeniowym. Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w dniu 2 maja 2014 r. bezpośrednio w Inspektoracie dokonała przeglądu akt sprawy, zaś w dniu 8 maja 2014 r. do WIIH w Łodzi wpłynęło pismo, w którym strona podała wielkość obrotu spółki za 2013 r. i wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na:

- niezwłoczne podjęcie przez spółkę działań naprawczych celem wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości. Jako potwierdzenie do pisma dołączono wykaz składów surowcowych wyrobów garmażeryjnych (wyłożony w sklepach w miejscu dostępnym dla

klientów) oraz wzory poprawionych etykiet dołączanych aktualnie do opakowań galaretek drobiowych i ozorów w galarecie,

- stosunkowo niedużą wartość wszystkich zakwestionowanych wyrobów,
- fakt, że kontrola osiągnęła swój cel, a zatem kara pieniężna stanowiłaby dodatkową, nadmierną uciążliwość.

Łódzki WIIH po zapoznaniu się z treścią przedmiotowego pisma stwierdził, że nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku strony o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na naruszenie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące naruszeniem interesów konsumentów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 51/ŻG/2014 z dnia 21 maja 2014 r. (znak jw.), Łódzki WIIH wymierzył przedsiębiorcy „Wędlinka” Teresa i Jan Kordus Sp.j. z siedzibą w Łodzi, karę pieniężną w wysokości 1.213 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście trzysta złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dziesięciu partii wyrobów garmazeryjnych, nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie.

Pismem z dnia 5 czerwca 2014 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w części zaskarżonej i wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 500 zł. Strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, podkreśliła natomiast, że od razu jeszcze w czasie kontroli, podjęła działania zmierzające do usunięcia stwierdzonych uchybień. Strona podniosła, że jej zdaniem dokonana przez Łódzkiego WIIH ocena przesłanek na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej jest niesłuszna i dowolna. W ocenie strony stopień szkodliwości czynu jest znikomy, stopień zawinienia nieznaczny, a także nieznaczny zakres naruszenia. Z jej punktu widzenia kwota zakwestionowanych towarów jest znikoma w stosunku do ogólnych obrotów w kontrolowanym sklepie, a organ pierwszej instancji nie stwierdził, iż konsumenci kwestionowali taki stan rzeczy zgłaszając utrudnienia związane z brakiem wymaganych informacji na opakowaniach i przy wyrobach. W opinii strony nie można się też zgodzić z oceną wysokiego stopnia zawinienia, bowiem z ustaleń kontroli nie wynika, że chodzi tu o działanie w kategoriach winy umyślnej, a zatem świadomym i celowym działaniem, a jedynie o niedbalstwo w zakresie opatrzenia sprzedawanych wyrobów stosownymi informacjami, wymaganymi przez przepisy. Strona nie zgodziła się także z oceną organu dotychczasowej działalności przedsiębiorcy i naruszeniem po raz trzeci przepisów ustawy o jakości handlowej. Zdaniem strony ocena organu jest zbyt surowa i uwzględnia w zdecydowanie za małym stopniu, fakt że jeszcze w czasie kontroli usunięto uchybienia i nie powtarzają się uchybienia stwierdzane wcześniej. W tej sytuacji w jej przekonaniu wymierzona kara powinna mieć wymiar minimalny, a nie w zdecydowanie nadmiernie restrykcyjnej ustalonej wysokości 1.213 zł. Strona podniosła również, że decyzja została wydana z naruszeniem art. 8 Kpa.

Pismem z dnia 26 czerwca 2014 r. (znak DIH-023-52(2)/14/JS), Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę „Wędlinka” Teresa i Jan Kordus Sp.j. z siedzibą w Łodzi, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w dniu 2 lipca 2014 r. pełnomocnik strony telefonicznie poprosił o przesłanie kopii pisma Łódzkiego WIIH z dnia 16 czerwca 2014 r., przy którym zostało przekazane odwołanie do Prezesa UOKiK.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Obowiązujące regulacje prawne w zakresie obrotu produktami żywnościowymi to jest, w szczególności, rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.) – zwane dalej „*rozporządzeniem nr 178/2002*”, tworzą podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i interesów konsumentów w zakresie żywności. W art. 8 stanowi ono, iż prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. W myśl art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje m.in. wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane.

Wydane w oparciu m.in. o ustawę o jakości handlowej rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych, po zmianie od dnia 1 lipca 2013 r. stanowi w § 17, że w przypadku środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, oprócz nazwy środka spożywczego podaje się m.in.:

- 1) nazwę albo imię i nazwisko producenta,
- 2) wykaz składników,
- 3) klasę jakości handlowej albo inny wyróżnik jakości handlowej, jeżeli zostały one ustalone w przepisach w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych lub ich grup albo jeżeli obowiązek podawania klasy jakości handlowej albo wyróżnika wynika z odrębnych przepisów.

Informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do sprzedaży żywności w formie opakowanej, w przypadku wyrobów oferowanych luzem oznakowanie w miejscu sprzedaży stanowi praktycznie jedyne źródło informacji dla nabywcy o rodzaju i właściwościach środka spożywczego.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o jakości nazwa powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 47 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia. Przywołany art. 47 w ust. 1 podaje, że nazwa środka spożywczego powinna odpowiadać nazwie ustalonej dla danego rodzaju środków spożywczych w przepisach prawa żywnościowego, a w przypadku braku takich przepisów powinna być nazwą zwyczajową środka spożywczego lub składać się z opisu tego środka spożywczego lub sposobu jego użycia, tak aby umożliwić konsumentowi rozpoznanie rodzaju i właściwości środka spożywczego oraz odróżnienie go od innych produktów, zaś w ust. 5 wskazuje, że nazwa pod którą środek spożywczy jest wprowadzany do obrotu, nie może być zastąpiona znakiem towarowym, nazwą marki lub nazwą handlową (wymyśloną).

Rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych w § 9 ust. 1 stanowi, że w oznakowaniu opakowanego środka spożywczego podaje się ilościową zawartość składnika lub kategorii składników tego środka spożywczego, jeżeli:

- 1) nazwa składnika lub kategorii składników występuje w nazwie środka spożywczego lub nazwa tego środka spożywczego jest zazwyczaj kojarzona przez konsumenta z zawartością składnika lub kategorii składników w tym środku spożywczym;
- 2) nazwa składnika lub kategorii składników jest podkreślona w oznakowaniu środka spożywczego w formie pisemnej, przy użyciu obrazków i grafiki;
- 3) składnik lub kategoria składników jest istotny dla scharakteryzowania środka spożywczego i odróżnienia go od innych środków spożywczych, z którymi może być mylony ze względu na podobieństwo nazwy lub wyglądu.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 3, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści

majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W przedmiotowej sprawie strona wprowadziła do obrotu dziesięć partii artykułów rolno-spożywczych, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na brak wymaganego oznakowania, co zdaniem Łódzkiego WIIH naruszało obowiązujące przepisy. Mając na uwadze powyższe, Łódzki WIIH uznał, iż należało wymierzyć karę pieniężną w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. W opinii Prezesa UOKiK ustalenia kontroli wskazywały na popełnienie czynu opisanego w tym przepisie, a więc były podstawą do wymierzenia kary pieniężnej.

W złożonym odwołaniu strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wniosła natomiast o obniżenie nałożonej na nią kary pieniężnej, wskazując przy tym, że stwierdzone w trakcie kontroli uchybienia zostały natychmiast usunięte. W ocenie strony stopień szkodliwości czynu był znikomy, a stopień zawinienia i zakres naruszenia były nieznaczące. Z jej punktu widzenia kwota zakwestionowanych towarów była znikoma w stosunku do ogólnych obrotów w kontrolowanym sklepie, a organ pierwszej instancji nie stwierdził, aby konsumenci kwestionowali niewłaściwe oznakowanie produktów. W opinii strony nie można się też zgodzić z oceną wysokiego stopnia zawinienia, bowiem z ustaleń kontroli nie wynika, że chodzi tu o działanie w kategoriach winy umyślnej, a zatem świadomym i celowym działaniem, a jedynie o niedbalstwo w zakresie opatrzenia sprzedawanych wyrobów stosownymi informacjami, wymaganymi przez przepisy. Strona nie zgodziła się także z oceną organu w zakresie dotychczasowej działalności i naruszeniem po raz trzeci przepisów ustawy o jakości handlowej. Zdaniem strony ocena organu była zbyt surowa i w zdecydowanie za małym stopniu uwzględniła fakt, że jeszcze w czasie kontroli usunięto uchybienia a te, które stwierdzono wcześniej nie powtórzyły się. W tej sytuacji w przekonaniu strony wymierzona kara powinna mieć wymiar minimalny, a nie w nadmiernie restrykcyjnej ustalonej wysokości 1.213 zł. Strona podniosła również, że decyzja została wydana z naruszeniem art. 8 Kpa.

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że przyjęte przez ustawodawcę brzmienie art. 40a ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, iż każdy w stosunku do którego zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułu rolno – spożywczego nieodpowiadającego jakości handlowej podlega karze pieniężnej. Jak wynika z powyższego, ustawodawca zakłada istnienie stopnia zawinienia w każdej sytuacji wymierzania kary pieniężnej, a rolą organu wymierzającego karę jest wyłącznie miarkowanie wymiaru sankcji. Przy ustalaniu wysokości kary organ ma obowiązek uwzględnić przesłanki określone w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, tj.: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia,

zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów. Analizując prawidłowość wykonania dyspozycji wynikającej z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

- w odniesieniu do oceny przez organ pierwszej instancji przesłanki stopnia szkodliwości czynu, należy stwierdzić iż zawsze dla organu punktem odniesienia jest konsument i naruszenie jego interesów, poprzez ocenę rozmiaru i rodzaju stwierdzonych nieprawidłowości. Dlatego też organ pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż brak wymaganych informacji naruszał w sposób istotny interesy i prawa konsumentów, gdyż utrudniało im to dokonanie właściwego wyboru zgodnego z ich oczekiwaniami. Powoływanie się przez stronę na konsumentów, którzy nie kwestionowali takiego stanu rzeczy i nie zgłaszali uciążliwości związanych z brakiem wymaganych informacji nie usprawiedliwia strony i nie zwalnia jej od nałożonego na nią obowiązku zapewnienia wprowadzenia do obrotu produktów właściwej jakości. Rzekomy brak reakcji konsumentów na nieprzekazanie przysługujących im z mocy prawa informacji w żadnym stopniu nie wpływa na zmniejszenie szkodliwości, co próbuje sugerować strona. Zatem argument strony, że stopień szkodliwości czynu był znikomy jest chybiony;
- oceniając stopień zawinienia jako wysoki organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę, że nieprawidłowości powstały u przedsiębiorcy, który powinien znać przepisy dotyczące oznakowania artykułów rolno-spożywczych oraz dochować należytej staranności aby towary wprowadzane do obrotu były prawidłowo oznakowane tym bardziej, że ww. przedsiębiorca był równocześnie producentem zakwestionowanych produktów. Ustalenia kontroli, stanowiące podstawę wydania zaskarżonej decyzji, nie pozostawiają wątpliwości, że strona nie zastosowała się do obowiązków nałożonych na nią przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej, a więc wina strony za nieprzestrzeganie tych przepisów jest ewidentna. Strona, jako profesjonalista prowadząca produkcję wyrobów garmazeryjnych i kilka sklepów, działająca na rynku od wielu lat (co ustalono na podstawie daty rejestracji spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym), powinna znać przepisy związane z wykonywaną działalnością i dołożyć wszelkich starań, aby oferowane do sprzedaży środki spożywcze spełniały wszelkie wymagania w zakresie jakości handlowej. Nawet, jeśli stwierdzone nieprawidłowości były wynikiem niezamierzonych działań i zostały niezwłocznie usunięte, nie powoduje to wyłączenia odpowiedzialności w tym zakresie. Nieinformowanie w oznakowaniu produktów o ich właściwościach i cechach stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów. Łódzki WIIH określając stopień zawinienia uwzględnił podjęte przez stronę działania naprawcze i w związku z tym ustalił go na poziomie

- wysokim, a nie najwyższym. Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK stwierdził, że opinia strony w zakresie nieznacznego naruszenie stopnia zawinienia jest nieuzasadniona;
- w kwestii zakresu naruszenia organ pierwszej instancji słusznie zauważył, że zostały naruszone obowiązujące przepisy ustawy o jakości handlowej w zakresie oznakowania środków spożywczych, mające na celu ochronę konsumentów. Przepisy te zostały ustanowione w celu zapewnienia konsumentom podstawowych informacji o nabywanych środkach spożywczych bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. Brak wymaganych oznaczeń jest równoznaczny z tym, że przeciętnemu konsumentowi nie dostarczono ważnych danych o produkcie, co istotnie naruszało jego interes przy podejmowaniu decyzji o zakupie. Dlatego też, wbrew przeświadczeniu strony trudno uznać, że zakres naruszenia był nieznacznym z punktu widzenia konsumentów;
 - przy ocenie, dotychczasowej działalności podmiotu na rynku artykułów rolnospożywczych, na podstawie zgromadzonej dokumentacji przez Łódzkiego WIIH, Prezes UOKiK zauważył, że kontrolowany przedsiębiorca w okresie ostatnich 24 miesięcy po raz trzeci naruszył przepisy ustawy o jakości (wcześniej wprowadził do obrotu: partię kiełbasy krakowskiej suchej nieodpowiadającej jakości handlowej z uwagi na zastosowanie nazwy rodzajowej „kiełbasa wieprzowa” nieadekwatnej do składu bowiem do jej produkcji oprócz mięsa wieprzowego użyto również mięsa drobiowego oraz uszka z mięsem nieodpowiadające jakości handlowej ze względu na niższą od deklarowanej zawartość farszu). Odnosząc się do stwierdzenia strony, że przeprowadzona przez organ pierwszej instancji ocena jest zbyt surowa, a wcześniejsze dwie kontrole dotyczyły innych zagadnień, Prezes UOKiK wyjaśnia, że wszystkie przeprowadzone przez Łódzkiego WIIH kontrole ujawniły nieprawidłowości mające związek z nieprzestrzeganiem przepisów ustawy o jakości handlowej. Należy przy tym podkreślić, że gdyby strona wprowadziła do obrotu produkty tego samego rodzaju, które nie odpowiadałyby jakości handlowej ze względu na tę samą wadę, podlegałyby karze pieniężnej ustalonej na podstawie art. 40a ust.3 ustawy o jakości handlowej, podwyższonej o wysokość kar nałożonych w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
 - przesłanka dotycząca wielkości obrotu (została również uwzględniona przez organ pierwszej instancji) – mając na uwadze oświadczenie strony o wysokości obrotu oraz przepisy zawarte w rozdziale 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.), dotyczące mikro przedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, stronę należało sklasyfikować jako średniego przedsiębiorcę.

W przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 6.063,25 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która

mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych dziesięciu ww. partii środków spożywczych o łącznej wartości 1.212,65 zł (tj. 5 x 1.212,65 zł). W omawianym przypadku, stronie wymierzono karę w wysokości 1.213 zł, czyli jednokrotnej wartości zakwestionowanych partii artykułów rolno-spożywczych a jednocześnie stanowiącej zaledwie 1/5 możliwej do wymierzenia kary.

Odnosząc się do argumentu dotyczącego niewielkiej wartości wprowadzonych do obrotu towarów o niewłaściwej jakości handlowej w kwocie 1.212,65 zł, Prezes UOKiK uważa, że nie jest ona niewielka dla tego rodzaju działalności. W podobnych sprawach ocenianych przez Prezesa UOKiK, wartość zakwestionowanych towarów niejednokrotnie była znacznie niższa. Należy też zauważyć, że w prowadzonych postępowaniach administracyjnych w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wysokość tej kary leży w ścisłej relacji z wartością wprowadzonych do obrotu towarów. Sam fakt kontestowania przez stronę kary, będącej równowartością zakwestionowanych w toku kontroli produktów stanowiących jednokrotność korzyści majątkowej, stoi w sprzeczności z argumentem strony, iż wartość zakwestionowanych produktów była niewielka.

Szczególnie należy wskazać, że celem ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych jest przede wszystkim ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, dlatego też kary wymierzone w tego rodzaju sprawach, po uwzględnieniu kryteriów ich wymierzania określonych w art. 40a ww. ustawy, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 769/10).

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych

Wobec powyższego Prezes UOKiK nie może przychylić się do wniosku strony o obniżenie wysokości kary do kwoty 500 zł.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdził, że sposób ustalania wysokości kary był zgodny z kryteriami wymienionymi w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i znajdował uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym. W świetle powyższego, uznał, że wysokość wymierzonej kary była adekwatna do wagi stwierdzonych niezgodności oraz skali działalności ukaranego podmiotu, a przy tym spełni swój skutek prewencyjny i skłoni stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, szczególnie z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania

przedmiotowych produktów. Z tych względów zarzut strony o wydaniu decyzji z naruszeniem art. 8 Kpa jest nieuzasadniony.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Kara pieniężna staje się zaległością w przypadku, gdy nie zostanie uiszczona w terminie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak wynika z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczevska

Otrzymują:

- 1. Pan Jerzy Kurek**
Kancelaria Radcy Prawnego
Al. Piłsudskiego 133d, 92-318 Łódź
Pełnomocnik Spółki jawnej
„Wędlinka” Teresa i Jan Kordus
2. Łódzki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Łodzi
3. a/a